

PROSTO NEPONDOSLJIVO ENDI GRIFITS

Posetite Endijev sajt
WWW.ANDYGRIFFITHS.COM.AU

ILUSTROVAO
TERI DENTON

Preveo
Aleksandar Milajić

■ Laguna ■

Naslov originala

Andy Griffiths
JUST ANNOYING!

Text copyright © Andy Griffiths 1998
Illustrations copyright © Terry Denton 1998

Translation copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

SADRŽAJ

A je l' ima još mnogo?	1
Imitator iz Balarata	17
Voleo bih da nisi ovde	34
Izmišljeni prijatelji	50
Tuširanje s Endijem	67
Da li bi više voleo?	80
Ubistvo! Ubistvo!	94
Poslednja jafa	107
Na sušilici za veš	124

A JE L' IMA JOŠ MNOGO?

tata?“

„Da?“

„A je l' ima još mnogo?“

„Nema.“

„A sada?“

„Nema.“

„A sad?“

„Pobogu, prestani već jednom!“ urliče tata.

„Dobro, dobro“ na to ću ja. „Ne moraš da vezuješ gaće u čvor.“

Vozimo se već dva dana i mama i tata su na rubu živaca.

Da se razumemo, ne pokušavam ja namerno da ih iznerviram. To se naprosto desi.

Gaće vezane u čvor.

CRTANI FILM!
Ukvati palcem
i kažiprstom
ivicu knjige
i brzo
prelistavaj.

otvorim vrata, možda će to biti dovoljno da povuče muvu.

Vrlo oprezno i sporo povlačim bravicu kako se ne bi ništa čulo, a onda brzo otvaram i zatvaram vrata.

I još jednom ih otvaram i zatvaram.

Pa još jednom.

„Ama šta to radiš?“ urliče tata.

„Pravim vakuum“, odgovaram.

„Molim?“

„Vakuum! Hoću da izbacim ovu muvu iz auta.“

„Odmah da si zatvorio vrata! I više ih ne otvaraj!“ viče tata. „Ozbiljno ti kažem da se smiriš, inače ću te izbaciti iz auta pa ćeš dalje morati pešice!“

„Ali, tata...“, na to ću ja.

„Nema 'ali'! Jesi li me razumeo?“

„Jesam.“

Prsti su mu sada još belji nego malopre. Toliko stiska volan da izgleda kao da će mu kosti svakog trena probiti kožu.

Ponovo čujem zujanje, ali ovog puta dopire otpozadi.

Ono s vakuumom očigledno nije upalilo. Osvrćem se, ali ne vidim gde je muva. Čekaj malo... pa to zujanje dopire spolja.

Odvezujem pojas i izdižem se na kolena kako bih bolje video.

Iza nas je neka budala na prastaraj crnoj motorčini. Ima dugu riđu bradu, crnu kacigu nalik nokširu i starinske plastične motorističke naočare. Liči mi na muvu. A tako i zvuči, samo mnogo glasnije.

Uto se ona muva ponovo pojavljuje i to tačno meni ispred nosa.

E, sad si gotova!

Pokušavam da je levom rukom odguram ka otvorenom prozoru.

Ili sam bar naumio da to uradim.

Međutim, muva očigledno ima druge planove, pošto počinje da leti levo-desno. Dok je uporno pratim rukom, vidim da mi onaj na motoru daje nekakve znake.

Pa on misli da mu mašem!

Dobro, hajde onda da mu mahnem.

Maše i on meni.

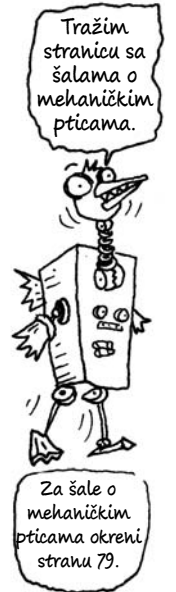
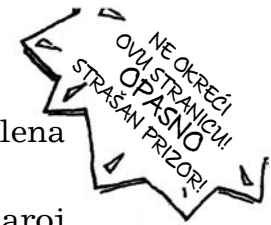
Mahnem mu još jednom.

On mi ponovo odmahuje.

Sad smo najbolji drugovi.

„Prestani da mu mašeš“, kaže tata. „Sedi i veži pojas.“

„Ali on je prvi mahnuo“, odgovaram.

„Ne zavitlavaj se s motociklistima“, na to će on. „Samo mi još to treba u životu.“

„Ne zavitlavam se. Samo sam bio ljubazan.“

„Sedi!“

„Dobro, evo sedam. Ne moraš da vezuješ gaće u čvor.“

Hteo sam da još jednom mahnem motociklisti, ali on je skrenuo ka benzinskoj pumpi i nije me video.

Osećam se kao da sam ostao bez najboljeg druga.

Krajičkom oka opažam neki pokret i osvrćem se.

Ona muva je sad na krovu auta. Ruga mi se. I ponovo počinje da zuji.

„Endi“, tiho će tata, „igraš se glavom.“

„Nisam ja zujao, nego muva!“, kažem.

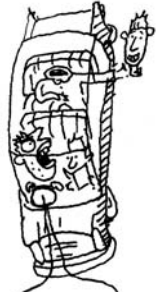
Moram nekako da je se rešim, i to brzo. Pre nego što se ona reši mene.

Podižem ruku ne bih li je poklopio, ali ona izmiče ulevo.

Ponovo pokušavam.

Ona ponovo izmiče i poleće napred, kao da me začikava.

Odvezujem pojas i bacam se za njom kako bih je uhvatio u letu.

Koliko puta treba da ti kažem da ne guraš glavu kroz prozor?

SAVET BR.4 ZA MIRAN PUT:

kada natočite benzin,

ne gurajte crevo bratu u uvo.

Volela bih da glumim muvu u filmu po ovoj knjizi.

„GOTOVA SI!“ uzvikujem.

U narednom trenutku, glava mi počiva u maminom krilu a noge su mi na volanu.

Tata silovito gazi kočnicu i čitav auto se snažno trza.

„Marš napolje!“; viče on.

„Ali nisam ja kriv“, kažem, „nego muva.“

„Uopšte me ne zanima ko je kriv“, na to će tata. „Izlazi iz auta!“

„Evo, pogledaj!“

Širim prste kako bih mu pokazao muvu i dokazao mu da ne lažem. Međutim, nje nema. Sigurno se izmakla u poslednjem trenutku. Nadmudrila me je jedna obična muva! Strašno.

„Napolje“, ponavlja tata.

Sigurno se šali.

„Izvini, tata... Samo sam hteo da je izbacim iz auta... da se ne slupamo zbog nje...“

„Ako se zbog nekoga budemo slupali“, kaže on, „onda ćeš to biti ti. A sad izadi.“

„Mama?“; kažem. „Dozvolićeš mu da me izbaci?“

„To je za tvoje dobro“, odgovara ona. „Naučićeš se pameti.“

Otvaram vrata.

Mogla bih da budem nova Muvadona.

KING PONG

AUTO NA STRUJU

„Neka, neka“ kažem. „Biće vam žao kad se vratite i vidite da su lešinari oglodali moje kosti.“

„U Australiji nema lešinara.“

„Onda kukabure.“*

„Zatvori vrata da se ne greje auto“, kaže tata.

S njim se baš ne može razumno razgovarati.

Izlazim iz auta i zatvaram vrata za sobom.

Točkovi se zavrte i zaspu me šljunkom. Otirem pesak iz očiju i gledam za autom, ali on već nestaje s vidika.

Spuštam pogled na svoje patike i na palcu vidim ogromnog crvenog mra-va. Sklanjam ga. Možda je trebalo da ga uhvatim, za slučaj da ogladnim.

Ma ne. Neću morati da jedem mrave. Mama i tata se uskoro vraćaju po mene. Doći će za minut-dva. Najviše pet. Samo hoće da me uplaše.

Počinjem da hodam.

Istini za volju, baš mi je lepo. Svež vazduh, plavo nebo, potpuna sloboda. Bez nadržanih roditelja.

* Ptica veličine vrane, živi jedino u Australiji. (Prim. prev.)

Romeo,
Romeo, kud
se dede,
Romeo?

Prošlo je pet minuta.

Pa još pet.

I još pet.

Gde li su?

Sedam kraj puta.

Ma trebalo bi da legnem i umrem – to bi ih naučilo pameti.

Jedino je nezgodno što bi to potrajalo malo duže pošto se osećam prilično zdravo. Iz daljine se čuje zvuk motora.

Aha! Gledam na sat. Trebalo im je petnaest minuta da popuste i vrate se po mene. Ovo bi trebalo da mi bude lekcija koju ću pamtiti dok sam živ. Nije nego.

Osluškujem zvuk motora i shvatam da je nekako drugačiji. Brundaviji. Uopšte nije kao ono puć-puć-pućkanje tatinog auta.

Pa to je onaj motociklista!

Ustajem i mašem mu.

On mi odmahuje i zaustavlja motor.

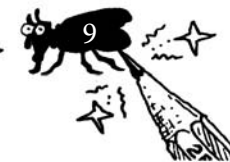
Izbliza izgleda još luđe. Brađa mu je puna buba. Neke su još žive.

„Vidi, vidi“, kaže on. „Pa to je moj mali drugar. Šta radiš ovde i zašto si sâm?“

„Izbacili su me iz auta“, odgovaram.

„Rekli su mi da nastavim pešice.“

Biti il' ne
biti?
JAO!

SMICALICE ZA
NERVIRANJE
MOTOCIKLISTA

1. Sipaj mu superlepak u kacigu kako bi mu stajala zaista... čvrsto.

2. Naguraj mu krompire u izduvne cevi.

3. Napuni mu gume vodom.

Ne brini – motocikliste je nemoguće iznervirati.

IMAJU LI
MOTOCIKLISTI
SMISAO ZA
HUMOR?

BRZO
OKRENI LIST
I ZARADI
1.000.000\$

Gospodine
Ajnštajne, a
sada jedno
teže pitanje...
da li biste
više voleli da
vas vozi...

1. ...smrdljivi,
kratkovidni,
astmatični
lemur III

2. ...ludi,
sredovečni
mungos s
labavom
protežom?

„Voliš li motore?“ pita on.

„Nego šta!“

„Penji se. Kako se zoveš?“

„Ja sam Endi, a ti?“

„Maks. Drago mi je.“

Pruža mi kacigu.

„Evo“, kaže. „Natuci to na glavu.“

Potpuno je ista kao njegova.

„Drž' se“, kaže mi Maks.

„Za šta?“ vičem, ali on me ne čuje od
brundanja motora.

Maks daje gas.

Stomak mi se lepi za kičmu dok letimo
drumom.

Hvatam ga oko pasa.

Vetar me šiba. Celo telo mi se tresе i podrh-
tava. Hladno mi je. Da bar imam džemper.

U daljini vidim tatin auto.

„Eno ih!“ vičem.

Maks daje gas i stari motor počinje da
usisava drum kao špagete.

Stižemo ih i dajem Maksu znak da im
zatrubi kako bi nas videli.

On pritiska sirenu a ja mašem, ali auto
se ne zaustavlja. Štaviše, čini mi se da ubr-
zava.

Možda tata misli da Maks hoće da ga
maltretira. Verovatno me nije prepoznao
zbog kacige.

„Makse!“ vičem. „Približi im se. Sigur-
no nisu shvatili da sam to ja.“

Vozimo se uporedo s autom.

Mašem.

Tata gleda pravo preda se.

„Hej!“ vičem. „Stani!“

Ništa.

Mašem mu obema rukama. Tata nervo-
zno baca pogled ka meni, ali izgleda da me
ne prepoznaje, pošto samo poleže po vola-
nu i daje gas kako bi nam pobegao. Čove-
če! Nisam znao da auto može da ide toliko
brzo. Kad bi tata uvek ovako vozio, sigurno
ne bih imao vremena da se dosađujem.

Maks prihvata izazov i ubrzava, ali tata
skreće ne bi li nam preprečio put. Opasan
igrač!

Međutim, ni Maks nije od juče.

Daje gas i polazi ka ivici puta od koje
se tata upravo udaljio, tako da ih ponovo
sustižemo, ali sada s druge strane.

Maks se okreće ka meni i viče: „Neće da
stanu! Moraćeš da ih zaskočiš u pokretu.“

Šali se.

Sigurno se šali. Ako nije to, onda je potpuno lud.

„Nema šanse!“; vičem. „Ostajem s tobom!“

„Stani na sedište“; odgovara on, „a ja ću im se približiti koliko god mogu.“

Ne šali se.

Približava se autu i daje mi znak da se uspravim.

Podižem se i klečim na sedištu, a onda se oslanjam na Maksova ramena i ustajem. Noge mi se tresu.

Od auta me deli čitav ponor.

„Predaleko je!“; vičem.

Maks se još više približava autu.

Od krova me sada deli samo jedan metar.

Utroba mi se prevrće.

Šta će meni ovo u životu?

Premlad sam da umrem!

Povijam se napred.

„Ne mogu“; vičem Maksu na uvo.

„Moraš“; odgovara on.

„Zašto ne mogu da ostanem s tobom?“; pitam. „Biću ti šegrt.“

On se smeje.

„Autoput nije mesto za dobrog dečka kao što si ti. Vрати se. Završi školu.“

„Nisam dobar“; na to ću ja. „Potpuno sam nepodnošljiv.“

On se ponovo smeje. Jeziv, kreštav smeh.

„Skači“; kaže.

Ima ludački pogled. Možda ostanak s njim i nije toliko dobra ideja.

Ponovo se uspravljam. Jezivo je.

Duboko udišem vazduh. Žmurim. Stiskam pesnice. Ne znam koliko će mi stiskanje pesnica koristiti ovom prilikom, ali čini mi se da i to treba da uradim.

Zbogom, okrutni svete.

Vetar me zahvata i nosi me u stranu.

Bong!

Sleteo sam na krov automobila. Uspeo sam!

Tata počinje da ševrda po putu ne bi li me zbacio.

Moram nekako da mu stavim do znanja da sam to ja.

Lupam po krovu, ali tata ševrda još oštrije.

Znam šta ću.

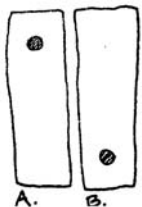
Širim prste koliko god mogu i puzim napred.

Jedna greška i gotov sam.

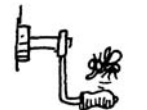
Sigurno će usporiti kad me ugleda.

PRONAĐI
RAZLIKE
Koliko ima razlika između slika A i B?

Tačan odgovor je na strani 62

MUVA
KURBLAŠICA

KADA SE
VOZITE S
KRAVOM
NA KROVU

OBAVEZNO:

- A) Stanište na svaka 2 sata da se krava razmrda
- B) Stanište na svakih 8 sati da pomuzete kravu
- C) Uključite kravu u razgovor
- D) Hranite je čipsom mladog brata
- E) Dajte joj čebe da se ne smrzne

F) Pustite je da se redovno javlja svojim

Naginjem se preko vetrobranskog stakla.

Mama i tata su izbezumljeni. Razrogačene oči. Otvorena usta.

Iznenada polećem napred.

Tata je nagazio kočnicu.

Preturam se na leđa i hvatam se za antenu kako ne bih sleteo s haube.

Auto se zaustavlja.

Ležim na leđima i gledam u nebo. Dišem punim plućima. Gotovo je.

Mama i tata izlaze iz auta.

„Sad je dosta, Endi! Prekardašio si!“ kaže tata. „Šta to radiš? Pokušavaš da se ubiješ?“

Ponovo glupa pitanja.

„Ne“ kažem, „nego da se vratim u auto. Zar si zaboravio da si me izbacio?“

„Nisam zaboravio“ kaže tata. „Hteo sam da ti očitam lekciju.“

„A kakva ti je to lekcija?“ pitam ga. „Ostavio si me usred nedodije bez hrane, bez pića, bez karte i bez suncobrana.“

„Vratili bismo se po tebe“ kaže on i gleda ka mami. Pocrvenela je kao bulka.

„Kada?“ pitam. „Na povratku kući?“

Zbunio se.

14

„Hteli smo da se vratimo po tebe čim onaj motor prestane da nas juri. Pokušavao sam da ga odvučem što dalje od tebe. Znaš, ti ljudi mogu da budu veoma opasni.“

Ulazim u auto.

„Poštedi me izgovora, tata“ kažem. „Pokušao si da me se rešiš. Nisi uspeo i gotovo. Idemo dalje.“

„Stvarno smo hteli da se vratimo po tebe“ kaže on. „Stvarno.“

Pali motor. Znam da se sad odvratno oseća. I treba.

Nastavljamo put.

Spolja se čuje zaglušujuća buka. To je Maks. Vozi uporedo s nama. Spuštam prozor i bacam mu kacigu, a on je hvata u letu, šalje mi širok osmeh i poleće napred kao metak.

Zavaljujem se i uzdišem. Maks je super. Otkaćen je, ali je super.

Zatvaram prozor i uto ponovo vidim onu muvu.

Stala je tati navrh glave.

„Ti si kriva“ šapućem. „Zbog tebe su me ostavili. Malo je falilo da propustim čitavo putovanje. I da poginem. A za sve si ti kriva i sad ćeš mi platiti.“

15

PECANJE
NA MUŠICU

